

La secessió és justa i no cosa de cacics provincians

written by Pau Miserachs | 27 de gener de 2017

Sempre m'ha costat entendre perquè castiguen els justos quan els pecadors són uns altres com hem vist tantes vegades en els relats històrics. Per alguna gent l'Espanya imperial continua essent el primordial, encara que les nostres intel·lectualitats, el jovent preparat a les Universitats, vagin a Anglaterra a fer de cambrers, de noies "au pair" mig esclavitzades. No són comportaments propis d'una democràcia equitativa. Molta gent pateix la pobresa, el càstig i l'emigració de les seves terres, encara que és ben vàlid que "l'ovella no és d'on neix, sinó d'on viu i pastura". Catalunya és un ens nacional que té reconeguda a la història un naixement com a conjunt de Comptats alliberats de la invasió musulmana pels reis francs i els Comtes dependents del Regne, fins que el 870 Guifré el Pilós, fill de Sunifred, el primer Comte després de l'alliberament del territori del domini musulmà el segle VIII, partint de la victòria de Poitiers que va aturar la invasió sarraïna. Guifré "el Pilós" fou anomenat Comte d'Urgell, de la Cerdanya i del Conflent per el Rei franc Carles II per acord a l'assemblea de notables d'Attigny, segons explica l'historiador Josep M. Salrach i Marès. El Comte Wifred alliberà Barcelona, però no va poder guanyar Lleida ni el Sud de l'Ebre. Morí en combat vessant la seva sang per defensar creences i terres. Fou així el primer Comte realment independent dels reis francs que van perdre el domini sobre els territoris del Comte de nomenar i de destituir, quan Catalunya encara era la gotia. Fou a finals del segle IX que l'anomenat Casal de Barcelona comença la dinastia catalana trencant la dependència amb el Regne de França, el 878. Els inicis de Catalunya es troben doncs en l'agrupament dels Comtats del Conflent, la Cerdanya, Urgell, Girona, Osona i Barcelona.

L'evolució de Catalunya en la història la trobem en ple segle XV amb la publicació de Les Constitucions Catalanes el 1495 que integren diferents elements jurídics, segons explicava el Professor d'història del Dret de la Universitat de Barcelona Dr. Font i Rius, tant diversos com els "usatges de Barcelona", "Estatuts de Pau i Treva", "Constitucions", en el sentit de legislació de Corts institucionalitzades, "Costums de Catalunya", les "Conmemoracions" de Pere Albert, el "Recognoverunt Proceres" i les "ordinacions d'en Sanctacilia", cos legislatiu que va perdurar fins el Decret borbònic de Nova Planta de 1716. Catalunya fou ocupada després de la destrucció borbònica dels Regnes de València i Aragó, amb la publicació el 29 de juny de 1707 d'un primer decret abolicionista que deixava valencians i aragonesos sense cap "esperanza de perdón", segons escriu l'historiador Jaume Sobrequés en el seu llibre "Una Nova Planta contra Catalunya" i l'ocupació de Mallorca i Eivissa el 1715 que el Rei Felip Vè va incorporar a la Corona. No van arribar els socors promesos per l'Imperi Britànic que va traïr Catalunya deixant de finançar l'operació militar demanada pels parlamentaris i aprovada per la Reina, després de trobar-se disposats 13 vaixells amb tropes, armes i cavalls per envair Mallorca i Barcelona, desfent els exèrcits castellà i francès abans de l'assalt final de la capital barcelonina. Eren les tropes de rescat que esperaven els barcelonins amb la seva resistència i no capitulació.

La resta ha estat la temptativa d'esborrar la memòria històrica amb la repressió, el vassallatge i el silenci imposat. El mateix Rafael Tasis, home catalanista liberal que, en un article publicat el 1957 a Mèxic a la Nova Revista, criticava el paper polític de la burgesia catalana després de la victòria franquista de 1939, que tenia la consciència que no representava gran cosa i mancava la consciència de la dignitat en un país sotmès que es negava a admetre les lliçons de la història i assimilar la realitat present, defugint tot esforç de ment, dient, com recorda Rafael Tasis en el seu fullet "El món modern i nosaltres" publicat el 1967 a les

Edicions d'Aportació Catalana, "la política no ha estat feta per a nosaltres...", resignant-se a l'àuria de la mediocritat, al confortable nivell de vida, reproduint inconscientment o per necessitat l'actitud de gran part dels ciutadans de col·laboracionismes i botiflers.

Les dificultats i reptes actuals justifiquen la secessió del territori de Catalunya com a repte col·lectiu, escriu Joan Illa, Vicepresident de la Fundació Francesc Ferrer i Guàrdia, en el seu assaig "Independentisme Català", guanyador del Premi d'assaig breu Irla 2010, seguint les teories de S.Yates sobre el divorci polític. Cada vegada són més els catalans, nadius i vinguts d'altres terres que volen votar en un referèndum sobre la independència o no de Catalunya de l'estat espanyol. Cada vegada també són més els espanyols que qualificant de dolenta la legislatura actual, qualifiquen de negatiu el nou Govern del President Rajoy, creuen que el Govern d'Espanya no serà capaç de pactar amb Catalunya, segons informava el diari El País analitzant una enquesta de Metroscopia que va publicar el 13 de novembre de 2016. L'enquesta situava la percepció política del ciutadà com dolenta en un 82%. **La secessió no és quelcom negatiu ni desgavellat, ja que és un dret fonamental en una societat lliure**, tal com conclou la publicació digital "elindividuo.com" dient "Sí al derecho de secesión" el propassat 28 de desembre. L'editor i exdiputat Josep Fornas, en una entrevista publicada a El Punt/Avui el 4 de gener de 2015, deia que "tenim una democràcia precària..., que no arriba a ser una democràcia pel fet que no es pugui fer un referèndum", defensant que els països petits tenen més possibilitats de ser bons països, perquè tenen més possibilitats de controlar les coses en democràcia. **Per què no convocar el referèndum el 15 de setembre de 2017**, que és el Dia Internacional de la Democràcia?, aprovat per acord de l'Assemblea General de les Nacions Unides en la resolució 62/7, del 8 de novembre de 2008, instant els governs a enfortir els programes nacionals dedicats a la promoció i consolidació de la democràcia que té un nexa amb els Drets

Humans a l'article 21.3 de la Declaració Universal dels Drets Humans que estableix: "La voluntat del poble ha de constituir la base de l'autoritat de govern, que s'expressarà en eleccions periòdiques i genuïnes que seran mitjançant sufragi universal i igual i se celebraran per vot secret o per procediments de votació lliures equivalents". A Espanya, sembla que la base de l'autoritat és la llei feta per iniciar una nova etapa política a la mort del dictador el 1975, amb una llei de reforma política de compromís que no va produir la ruptura ni va liquidar les estructures del franquisme, corrupció, corrupteles i les influències del passat que encara són presents a la nostra vida diària.

Article originalment publicat per Pau Miserachs al [seu blog](http://paumiserachs.blogspot.com.es/) el passat 11 de gener (<http://paumiserachs.blogspot.com.es/>).